Biblioteca Centrală
H

Proletari din toate țările uniți-vă!
La luptă pentru cauza Partidului Muncitoresc Romîn, fii gata!

Scînteia pionierului

ORGAN AL COMITETULUI CENTRAL AL UNIUNII TINERETULUI MUNCITOR

Anul VIII ✫ nr. 33 (489) sîmbătă 21 apr. 1956 ✫ 4 pag. 15 bani

Așa era LENIN

S-au scris despre Lenin multe file dragi de amintiri. Și pe toți acei care au trăit în preajmă-i, sau l-au cunoscut cît de cît, iar mai apoi au însăilat în pagini aceste clipe, i-a emoționat mai cu seamă o anume trăsătură a neuitatului om: marea lui simplitate și modestie. In primii ani după Revoluție, cîți muncitori, cîți țărani, cîți soldați n-au călcat drumuri lungi ca să bată la ușa lui Lenin, să-i ceară sfat... Și găseau acolo, nu un comandant sever și grav, ci un om apropiat și plin de înțelegere, în fața căruia, fără să vrei, iți dezlegi inima.

Așa era Lenin. Viața lui era o viață simplă, de soldat al luptei proletare. De cîte ori, în clipe grele, tovarășii apropiați voiau să-l cruțe de lipsuri pe conducătorul drag și marele învățător, Lenin refuza cu hotărîre orice favoare. Nu se înconjura de nici un fel de glorie îl stinghereau, ba chiar îl supărau omagiile, manifestate în cinstea lui.

Cît de impresionantă ne apare modestia și simplitatea lui Lenin la gîndul că sub fruntea lui largă de savant trăiau și scînteiau ideile cele mai nobile, mai înalte, care au călăuzit poporul rus spre libertate, care îndrumă în luptă pe muncitorii din toate țările...

Și Vladimir Ilici nu era numai un mare gînditor, ci desfășura o uriașă activitate practică de luptător revoluționar, devotat pînă la sacrificiu partidului. In anii întunecați ai ilegalității, comuniștii se însuflețeau din pilda tăriei lui Lenin. In timpul Marii Revoluții, Lenin a fost la postul de onoare conducînd și dirijînd lupta. Iar după Revoluție, pînă la ultima lui suflare de viață, Lenin a condus lupta poporului sovietic pentru construirea noii vieți.

De numele lui Lenin sînt legate fapte uriașe. Continuator credincios al lui Marx și Engels, el a dezvoltat în mod creator marxismul, îmbogățindu-l cu învățături noi, geniale. Lenin a pus bazele gloriosului Partid Comunist care a condus poporul rus la victorie în Marea Revoluție Socialistă din Octombrie. In anii de după Revoluție, Lenin a înarmat Partidul Comunist și poporul sovietic cu învățături minunate despre construirea socialismului și a comunismului. Ideile lui Lenin sînt arme vii și neînfrînte pentru popoarele țărilor de democrație populară care zidesc socialismul, pentru popoarele țărilor capitaliste și coloniale care luptă pentru libertate. Lui Lenin, i se datorează măreața ideie a coexistentei pașnice a țărilor cu orînduiri sociale deosebite.

Opera genială a lui Lenin, vasta și neobosita lui activitate au rămas ca o stea luminoasă a omenirii muncitoare de pretutindeni. Lumina aceasta e încununată de marea lui omenie, de simplitatea și modestia lui, de dragostea lui pentru popor, pentru partid, de stima și luarea aminte cu care primea cuvintele și părerile tovarășilor lui de luptă.

Acum, la 22 aprilie, se împlinesc 86 de ani de la nașterea lui Vladimir Ilici. Alături de toți oamenii muncii de pe glob, poporul muncitor din patria noastră închină un gînd fierbinte amintirii marelui dascăl.

In cărți, în fotografii, în tablouri, îl întîlnim pe Lenin în fel și fel de împrejurări. La Petersburg, în ajunul Revoluției, urcat pe o mașină blindată și vorbind mulțimii. Il vedem jucînd șah cu Gorki, îl vedem plimbîndu-se cu copiii în parc, sau primind o delegație de țărani. In toate aceste împrejurări îl știm și-l simțim pe Ilici așa cum i-a spus poetul Maiakovski: „Cel mai omenesc dintre oameni".

In locul lui ce-ați fi făcut?

29 martie. Prima zi adevărată de primăvară pe meleagurile Bradului. Ca în fiecare dimineață, Ionică Ciovogaru un băiat de vreo 11 ani, elev în clasa a IV-a, sosise în halta Ociu ca să plece spre Vața, la școală.

— Ce să fac? să aștept trenul, nu mai am abonament. Să merg pe jos, sînt 5 kilometri, gîndi Ionică.

Merg pe jos și tot am să ajung la vreme la școală, își făcu el socoteala...

Și iată-l pe Ionică sărind de pe o traversă pe alta. A sărit atîtea, că nu le mai ținea minte cîte au fost. La jumătatea drumului între Ociu și Vața, Ionică se opri uimit. O șină părea mai depărtată decît ar fi trebuit. Se aplecă și privi cu atenție. Intr-adevăr șina, dintr-o izbitură sau din cine știe ce altă pricină, nu era la locul ei. Infiorat, privi în toate părțile. Cîmpul era pustiu. Cui să ceară ajutor? Nu mai stătu pe gînduri. Trînti ghiozdanul de pămînt și alergă să pună un semn care să poată fi văzut de departe. In scurt timp, îngrămădi pe linie un maldăr de crăci. O porni apoi în goană spre halta Ociu ca să anunțe șeful de gară. „Numai de-aș ajunge la timp" repeta Ionică gîfîind. Deodată, încremeni... Un șuier ascuțit îi sfredelea auzul. Trenul plecase din stație și cu fiecare clipă își mărea viteza. Acuș va ajunge la șina stricată. Işi îndreptă pașii în întîmpinarea trenului.

— Tovarășe, oprește! strigă el din răsputeri. Oprește trenul tovarășe! Dar strigătul lui era acoperit de duduitul locomotivei. Incepu să rotească mîinile disperat. Deodată, trenul își încetini mersul. Cu ultimile puteri Ionică ajunse în dreptul cabinei mecanicului.

— Șina,.... de-abia putu să rostească Ionică sfîrșit de puteri. Mecanicul opri trenul.

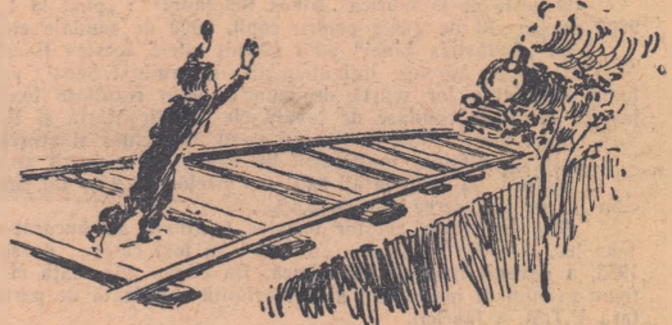

— Șina, șina, e dată așa, mai la o parte, gîfîi Ionică, apucînd bara scării care ducea sus în cabină.

...Ionică s-a suit pe locomotivă. Cînd a ajuns trenul la crăcile de pe linie, toți călătorii știau de-acum ce se întîmplase. Mecanicul a verificat deplasarea liniei.

— Se poate trece, dar încet. Locomotiva a trecut încet, încet, peste ruptura șinei. La fel și vagoanele.

— Dacă nu observa băiatul, am fi deraiat, răsuflă ușurat mecanicul după ce primejdia trecu. Trenul a avut multă întîrziere. Călătorii însă l-au felicitat pe Ionică pentru fapta sa.

Apoi toți își ocupară locurile. Numai Ionică rămase jos.

— Ei țîncule, ce faci nu vii?

— N-am abonament, rosti supărat Ionică luîndu-și ghiozdanul aruncat lîngă linie.

— Nu-i nimic răspunse conductorul de tren. Hai, vino aici, la clasa a II-a.

La clasa a II-a? și Ionică se sui bucuros.

A ajuns la școală cu 5 minute înainte de a suna de recreație. I-a părut rău că a pierdut prima oră de curs, dar spuneți și voi, în locul lui ce-ați fi făcut?

Anatolie PARUS

Din școlile noastre

Grădinița pionierilor

Pe ulițile satului se auzeau glasuri vesele de copii. Erau pionierii care hotărîseră ca în ziua aceea să înfrumusețeze terenul din fața școlii. Purtau cu ei sape, casmale și lopeți. Cu toții au făcut treabă bună atunci. Au aranjat ronduri cu flori, iar împrejurul catargului au făcut o stea, unde vor sădi numai flori de culoare roșie. In livada din curtea școlii au plantat 25 de puieți. In grădiniță au așezat cu grijă cele două bănci construite de Scărlătescu Victor și Voicu Gheorghe.

Acum pionierii din cercul tinerilor naturaliști se îngrijesc de fiecare puiet sădit și fiecare floare semănată.

E plăcut să-ți petreci recreațiile și timpul liber în grădinița pionierilor!

Stelică PREDESCU
org. de bază U.T.M. — com. Bîrlogu — Costești, reg. Pitești

In cercetare

In toate satele și orașele regiunii noastre, tinerii cercetători ai ținutului natal au pornit în excursii, au strîns legende, au cules istorisiri din vremuri străvechi despre trecutul locuitorilor din părțile noastre.

Și la școala noastră s-a aflat această veste. Atunci noi, tinerii istorici din cl. a VI-a și a VII-a, am hotărît să participăm de asemeni la cercetarea ținutului natal. Cercetările au început chiar cu satul nostru, Nojorid.

Odinioară, aici exista un castel medieval și o întăritură a unei cetăți de pe vremea Turcilor. Am cercetat cu atenție fiecare ruină, am vizitat monumentele ridicate și neam notat observațiile în carnețelele noastre.

Cu ajutorul legendelor culese de pe la bătrînii satului, a inscripțiilor și notițelor adunate de noi în excursii, am alcătuit monografia satului nostru natal.

Cristina BOT
cl. a VII-a comuna Nojorid — reg. Oradea.

În întîmpinarea lui 1 MAI

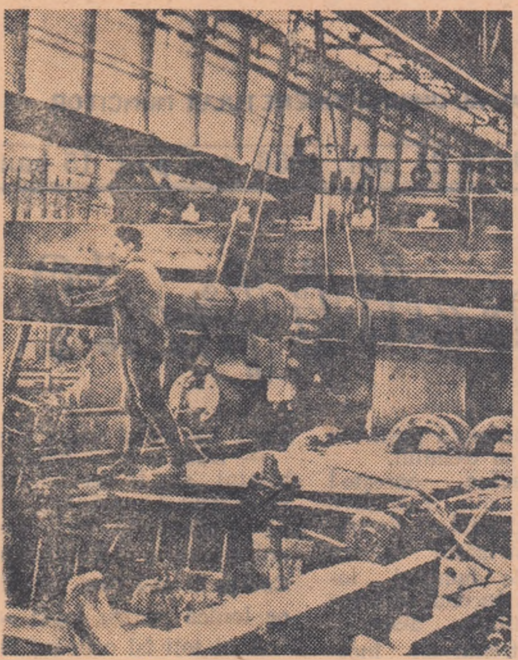

Străduinţe în cinstea zilei de 1 Mai la marele laminor de ţevi fără sudură de la Roman.

TIMIŞOARA ÎNTÎMPINĂ ZIUA DE 1 MAI

Corespondenţă telefonică:

Alo, redacţia? Vă transmit un reportaj din Timişoara...

Aseară, pe podurile arcuite de peste Bega, lume multă se pleca spre balustrade, privind în jos, spre apa liniştită care nu-ţi mai dă fiori de îngheţ cînd o vezi. Ce priveau atît de pasionaţi? O fetişcană tăia în două apa, cu un schif lung şi ascuţit.

Vara, cînd zeci de ambarcaţiuni brăzdează Bega, schiful ar trece neobservat. Dar acum... Un bătrînel, cu mustăţi „bănăţene", rezumă conţinutul scenei: „A venit primăvara".

Da, primăvara se simte pretutindeni. Pînă la 1 Mai peisajul gri va fi smălţuit în verde. Seara, cînd e linişte, ţi se pare că auzi pleznind miliardele de muguraşi... Dar apropierea zilei mari, mai mult decît muguraşii ori „rîndunica" din schif, o vesteşte avîntul oamenilor muncii, un avînt primăvăratec şi el.

De pretutindeni vin veşti noi.

Sfatul popular anunţă, de pildă, că oraşul va fi înfrumuseţat. Şi într-adevăr, chiar înaintea acestui anunţ, au apărut schele de zugravi pe lîngă politehnică şi alte clădiri; grădinarii sapă peluzele de flori, meşterii repară băncile din parcuri. (Şi la Timişoara, cum se ştie, la fiecare doi paşi e cîte un parc!)

Se deschid noi magazine. Ieri s-a deschis bufetul modern „Expres", unde o încăpere specială e destinată îngheţatei.

O veste de la fabrica „Nikos Beloiannis": „pînă la 1 Mai vom da, peste plan, 2000 de perechi de ghete pentru copii, 3000 de sandale etc..."

La „Industria Lînei" s-au sfătuit zilele acestea tinerii din brigăzile utemiste. Sînt 9 brigăzi. Aproape toţi utemiştii au terminat Şcoala profesională textilă. Dar cu toată experienţa lor scurtă de muncă, obţin rezultate foarte bune. Sînt vestite în fabrică brigăzile conduse de tovarăşele Zamfir Maria şi Balint Clara. Impreună au vîrsta unui meşter încă în floarea vieţii. Dar chiar şi aceşti meşteri care le-ar putea fi părinţi, au clătinat mulţumiţi din cap cînd au auzit angajamentele lor: brigada 9, de la filatură, va îmbunătăţi calitatea firelor cu 2%. Iar brigada a 2-a — să vedeţi cum începe întrecerea! — cu 3,4%...

Angajamentele acestor harnice textiliste au bucurat-o cel mai mult pe prietena lor, Nichifor Domnica cu care au fost colege de şcoală. Domnica, încă din 1953, a devenit fruntaşă în muncă. De cîteva zile viaţa ei s-a schimbat mult, printr-un eveniment însemnat: a fost primită candidată de partid şi a fost aleasă secretara U.T.M. a fabricii.

Asemenea evenimente se petrec în aceste zile, la Timişoara.

Faptul că ziua de 1 Mai e sărbătoare pe tot globul, poţi să-l simţi bine stînd în faţa postului de radio YO2 KAC — de la Palatul pionierilor, prin care pionierii, îndrumaţi de profesorul lor drag George Pataky, discută cu tineri din toate continentele lumii. Multor prieteni de peste mări şi ţări postul le transmite: „De 1 Mai nu putem discuta, pentru că postul nostru, instalat pe un car alegoric, va lua parte la demonstraţia oamenilor muncii din Timişoara..."

...Alo, v-am transmits cîteva aspecte din pregătirile pentru ziua de 1 Mai, în oraşul Timişoara.

Şerban VOICU

CRAVATA ROŞIE

Am citit cîteva reviste

Deunăzi am descoperit în „Luminiţa" o povestire foarte interesantă, scrisă de Octav Pancu-Iaşi şi intitulată „Poveste de necrezut, despre un tată, un băiat şi un deget". Acolo e vorba despre un băiat care-şi ţine degetul în gură şi despre o „Conferinţă a degetelor amărîte", în care urma să se ia o hotărîre cumplită, dacă un tată cumsecade n-ar fi intervenit...

Dar nu trebuie să vă istorisesc povestirea. A făcut-o mult mai bine autorul. Dacă vreţi să vă convingeţi citiţi-o. Am să vă mai spun numai că atunci cînd i-am citit acestea lui Gică, fraţiorul meu care seamănă băiatului din povestire, şi-a scos degetul din gură... şi nici nu l-a mai vîrît. Fapt care, oricît de ciudat vi s-ar părea, e pentru Octav Pancu-Iaşi egal cu nota 5 pe teza unui şcolar!

Dealtfel, în acest număr al „Luminiţei" (numărul 4) mai apar şi alte povestiri pline de tîlc, cum e „Păţania ursului cafeniu" de Vladimir Colin, poezii frumoase ca poeziile Doinei Sălăjan despre primăvară şi altele.

Nici „Cravata Roşie" din această lună nu mi-a plăcut mai puţin. Se află în paginile ei un fragment din „Papuciada", o interesantă povestire în versuri despre întîmplările renumitului vînător Luţă. De unde vine, ce caută şi cum se poartă acest vînător, veţi afla nu din spusele mele ci în pagina a 9-a a „Cravatei Roşii" nr. 4.

Tot în „Cravata Roşie", printre altele, veţi întîlni povestirea „Să fii calm" de Petru Dumitriu. Cu ajutorul ei, veţi porni înnot pe mare, veţi înfrunta valurile puternice, curenţii vrăjmaşi şi veţi avea prilejul să vă daţi seama de ceeace înseamnă „să fii calm" într-o împrejurare primejdioasă.

Dar eu, în afară de reviste citesc cu regularitate şi cu plăcere ziarele pentru copii. De pildă, ziarul „Pionir", care apare în limba maghiară. In paginile sale, urmăresc o discuţie care-a început în numărul 5. Discuţia, la care participă mulţi pionieri, dezbate înţelesul devizei pionereşti, lămureşte ceea ce înseamnă să „fii gata!". Apoi, „Pionir" mai publică o mulţime de povestiri din viaţa pionierilor de la şcolile cu limbă de predare maghiară şi din întreaga ţară.

Şi acum, un lucru foarte însemnat: în „Luminiţa" nr. 4, „Cravata Roşie" nr. 4 şi „Pionir" nr. 10 am găsit şi-am citit cu plăcere impresionante evocări din viaţa neuitatului Lenin.

Al. MIHU

SPORT

In fotografie: reprezentativa R.P.R. la un joc de verificare cu „Flacăra Ploeşti".

1. Meciul cu Progresul I.T.B., voleibaliştii de la Dinamo Bucureşti l-au cîştigat cu scorul de 3-1.

3. Cei mai buni jochei au început antrenamentele cailor de galop în vederea concursului hipic internaţional de la Praga.

1

2

.. La 22 aprilie reprezentativa de fotbal a R.P.R. va întîlni la Belgrad echipa selecţionată a Iugoslaviei.

3

BULETIN meteorologic

Cronica rimată de **ED. JURIST**

Dacă vrei să ştii cumva
Cum e vremea, bună'rea,
Afli tot din buletin:
Vreme proastă — timp senin!
Chiar acum putem afla,
„Buletinul" cîtorva:

Mîine-ai teză la romînă,
Se amînă? Nu se-amînă!
De-ar ploua o săptămînă,
Dar o ploaie torenţială
Să nu poţi să mergi la şcoală...
Tu te uiţi la buletin
Scrie mare: timp senin!
Şi exclami trist: „formidabil,
Iar e timp nefavorabil"!

Mama te-a strigat de zor
Ca să-i dai un ajutor,
Să-i urci rufele în pod.
Tu zîmbeşti. Te-ntinzi comod:
— Stai mămică, stai puţin
Să mă uit la buletin,
Ce e astăzi? Parcă luni...
Nu-i timp bun de-ascensiuni.

Tu ai vrea să fii serviabil
Dar... e timp nefavorabil!

Sau să luăm un caz banal;
Astăzi daţi extemporal.
Scoţi o foaie de hîrtie
Dar creionul tău nu scrie.
Ţi se zbate-un gînd în cap;
„Ce să fac acum, să scap?"
Ai găsit: te-ntinzi în faţă
(Asta-i unul care-nvaţă)
Dar vezi prost—vezi ca prin ceaţă...
Aşa dar, pe semne, frate,
N-a fost „vizibilitate".
Şi cînd ai primit, mă rog,
Inc-un doi în catalog
Te gîndeşti că e scuzabil:
Timpu-a fost nefavorabil...

Se întîmplă — cîte odată
Să mai fie cîte-o fată
Totdeauna îmbufnată,
Şi deodată, din senin,
Lacrimile-n ochi îi vin,
Picuri, mari, de parcă-i ploaie,
Curg torente, curg şiroaie,
Plînge veşnic, plînge fata
Fără rost dar... cu găleata.
Buletinul ei, probabil,
Este tot nefavorabil.

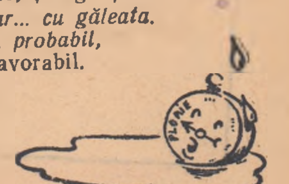

BOTANICA

Să iubim plantele

de Acad. Prof. Erasmus I. Nyárády

Poeții noștri au asemănat adesea patria noastră cu un frumos buchet de flori. Intr-adevăr, țara noastră este una din cele mai frumoase țări. Dispunem de o mare frumoasă, de mult pămînt negru și roditor, de șesuri, nisipării, sărături, mocirle, rîuri, puste ierboase, codrii minunați, izvoare recreatoare, ape minerale tămăduitoare, dealuri mici și mari, munți și văi stîncoase. Și pretutindeni, prin locuri uscate sau umede, pe malurile apelor sau printre stînci găsim plante, flori. Florile acestea, și în general întreaga vegetație, nu constituie numai o podoabă a pămîntului, dar putem afirma că fără ele viața noastră n-ar fi posibilă pe pămînt.

Știm că o bună parte din alimentele pe care le consumăm noi, sau cu care nutrim animalele noastre, sînt de proveniență vegetală. Imbrăcămintea, locuința, uneltele și medicamentele noastre, în bună parte, provin tot de la plante. Toată lumea știe că ușa casei noastre, pardoseala, geamurile, mobilele de casă ,toate sînt făcute din lemn.

Pămînturile cultivabile sînt toate acoperite de plante economice care ne furnizează pîinea de toate zilele, materiile textile, precum și diferitele legume și zarzavaturi necesare pentru bucătăria noastră. Fructele gustoase provin tot de la plante, la fel și zahărul, uleiul și multe altele.

Dar și pe teritoriile necultivabile din munți cresc pajiști frumoase, pășunate de turme de oi, care ne furnizează feluritele produse de lapte, precum și lîna lor prețioasă.

Există și teritorii unde cresc anumite plante, ale căror foloase nemijlocite în ce privește întreținerea vieții noastre ne interesează mai puțin. Acestea sînt florile de pe cîmpii, lunci, mocirle și stîncării, pe care doar le studiem, iar cu cercetarea lor amănunțită se ocupă știinta botanicii.

Lumea plantelor ne oferă bucurii în orice anotimp. Cît de fericit este țăranul cînd ajunge să-și pună în pălărie primul spic bogat de grîu? Și mai fericiți sînt copiii cînd pot pleca pe dealuri după fragi, mure, smeură sau afine! De la cireșe, vișine, prune, piersici, mere, pere, pepeni și pînă în toamnă, cînd sînt scoase din pămînt chiar și legumele cele mai tîrzii, fiecare om împărtășește variatele bucurii pe care ni le aduc plantele.

Să iubim deci plantele și să le ocrotim. Dar mai întîi să le cunoaștem. Să ne apropiem de ele, să le urmărim cum trăiesc, căci multe lucruri minunate pot ele să ne povestească.

BOTANIȘTI ROMINI

Zach. C. Pantu

I. Grecescu

Constantin Hormuzaki

BOTANISTI ROMINI

Dr. Dimitrie Brîndză

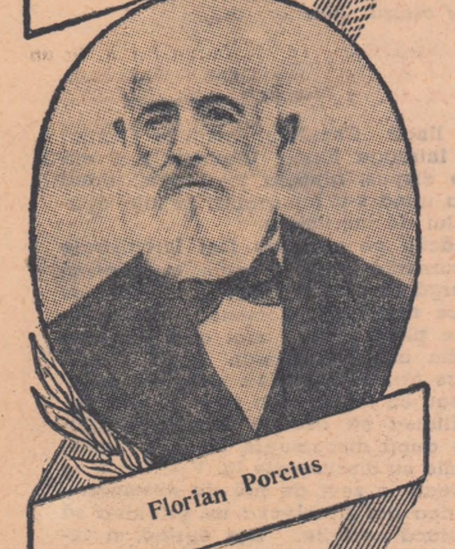
Florian Porcius

Aurelian Procopianu Procopovici

Strîngeți căutați aflați

Pentru nimeni nu e un secret faptul că toate plantele pe care omul le cultivă, au fost cîndva plante sălbatice. Nevoit să-și agonisească hrana, omul a început să semene în jurul locuinței sale, semințele diferitelor plante sălbatice, pentru ca, mai apoi, să le îngrijească în așa fel, încît să dea recoltă cît mai mare. Așa au ajuns să fie „domesticite" toate plantele pe care noi astăzi le cunoaștem ca plante de cultură.

Cu toate acestea, încă în zilele noastre, oamenii folosesc în hrana lor și plante sălbatice. Din păduri se strîng ciupercile, care au o valoare alimentară superioară zarzavaturilor proaspete, alunele cu gust minunat, smeura, fragile, murele, coarnele. Primăvara, în multe case se gătesc mîncări gustoase din urzici tinere, untișor, leurdă și multe alte plante sălbatice

Dar în țara noastră, atît de variată ca relief, sol și climă, trăiesc aproape zece mii de plante sălbatice. Cîte oare dintre acestea n-ar putea să stea cu cinste în grădinile noastre de zarzavat, sau pe mănoasele ogoare? Iată, nu mai departe, o plantă nu tocmai înaltă, o rudă apropiată a pătrunjelului. Planta se numește „piciorul caprei",

de **EMILIAN ȚOPA**
Directorul grădinii botanice
din Cluj

———

datorită frunzelor sale dispuse în așa fel încît seamănă cu o urmă lăsată pe un loc umed de piciorul unei capre. Planta aceasta conține atîtea substanțe hrănitoare încît întrece cu mult orice zarzavat sau legumă crescută în grădină.

Dar nu numai plantele care servesc ca hrană oamenilor pot fi valorificate, ci și acelea care, într-un timp scurt, ar putea deveni un nutreț de bază pentru animale. Toată lumea știe că pășunile de pe munți sînt cu mult mai hrănitoare decît pășunile de pe dealuri sau din cîmpii. De ce oare nu s-ar încerca adaptarea acelor ierburi din fînețele de pe munți la condițiile de sol și climă de la deal sau cîmpie?

Da, sînt multe plante sălbatice care, cunoscute și valorificate, ar putea deveni de mare preț pentru oameni. De aceea ,ori de cîte ori plecați în excursii, nu treceți nepăsători pe lîngă ierburi. Strîngeți semințele și fructele lor, căutați să aflați la ce ar putea folosi ele, încercați să le cultivați pe lotul vostru școlar. Căutați să fiți voi, pionierii, descoperitorii unor noi plante cultivabile, folositoare oamenilor.

Din viața plantelor

- *Există plante care nu se pot suferi deloc unele pe altele. Așa de pildă, sfecla și neghina nu pot trăi nicicum alături. Amîndouă emană anumite substanțe chimice și se distrug reciproc. Tot așa, laptele cîinelui crescut printre butucii de vie, face ca aceștia din urmă să nu mai poată prinde rod.*
- *Ceapa și usturoiul conțin o substanță numită aliină care, într-un timp foarte scurt, ucide microbii din jur. De aceea, mujdeiul de ceapă și usturoi e un foarte bun medicament împotriva microbilor gripei. Aliina are aproape aceleași proprietăți ca și penicilina și de aceea ea este foarte larg folosită la prepararea alifiilor prescrise în boli de piele.*

Smochini și portocali

In masivul Rodnei, pe drumul ce duce spre Vișeu, se află satul Crăciunești. Aici, iernile sînt aspre iar verile reci.

In ciuda climei ce stăpînește aceste locuri, în grădina lui Ion Pauliuc cresc smochini și portocali.

Așa cum a citit în cărțile de specialitate, Ion Pauliuc a plantat, la început de tot, mlădițele de portocali și smochini sub un măr, ca să le ferească de furtună. Le-a săpat în jur și le-a pus îngrășăminte. Toamna și iarna a ținut mlădițele în beci la căldură.

Cîtă bucurie a simțit moș Pauliuc în urmă cu 3 ani cînd a strîns primele 3 smochine. Primele portocale le-a cules abia anul trecut.

Au început să crească portocali și smochini și alți oameni din sat. Anul acesta s-au făcut în tot satul 50—60 kg. de smochine iar în anii următori se vor strînge recolte bogate de portocale cu miez roșu.

In casă la Pauliuc, pe o etajeră, se înșiră volume groase de cărți: lucrări de-ale lui Miciurin și manuale agrotehnice. Ca ochii din cap le păstrează moș Pauliuc. Din ele a desprins el multă înțelepciune, ele l-au învățat pe el, om bătrîn, să cultive plante neamiîntîlnite în aceste locuri,

O experiență pentru voi

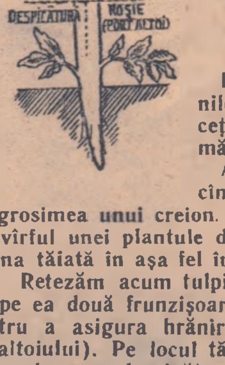

Pe lotul experimental, sau în grădinile voastre de acasă, încercați să faceți altoirea vinetelor pe roșii, în următorul fel:

Altoirea o vom face în momentul cînd tulpinele plantelor au ajuns la grosimea unui creion. Cu o lamă tăiem porțiunea dinspre vîrful unei plantule de vînătă. Tot cu lama, ascuțim tulpina tăiată în așa fel încît să semene cu o pană.

Retezăm acum tulpina unei roșii astfel încît să rămînă pe ea două frunzișoare. (Frunzișoarele sînt necesare pentru a asigura hrănirea port-altoiului pînă la prinderea altoiului). Pe locul tăieturii, prin mijlocul tulpinii, facem cu lama o despicătură cam tot atît de lungă cît este și pana altoiului. In această despicătură înfigem altoiul.

Legăm apoi locul altoirii cu o sfoară sau tifon și-l învelim cu vată. Trebuie să avem grijă apoi ca, pînă la prindere, vata să fie tot timpul umedă. Totodată udăm și rădăcinile plantei.

După ce altoiul s-a prins, dăm jos vata și rupem cele două frunzulițe lăsate portaltoiului.

Comunicați redacției rezultatele experienței voastre.

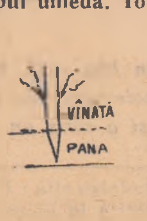

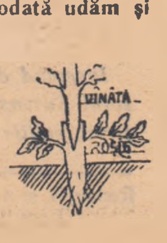

LENIN

Lenin împreună cu nepotul său, în societatea căruia îşi găsea întotdeauna odihnă şi distracţie.

LA PETROGRAD IN TIMPUL REVOLUŢIEI

In seara zilei de 26 octombrie 1917, la Petrograd, se desfăşura a doua şedinţă a Congresului Sovietelor. In şedinţa întîia ţinută cu o zi în urmă, fusese proclamată trecerea întregii puteri de stat, de la centru şi din provincie, în mîinile Sovietelor. Acum, la cea de a doua şedinţă, Lenin urma să citească cele două decrete, asupra păcii şi asupra pămîntului. In sala de şedinţe se afla şi scriitorul romîn N. D. Cocea, pe care Lenin l-a impresionat adînc. Cităm cîteva rînduri dintr-un reportaj apărut sub semnătura lui Cocea în ziarul „Chemarea", din 20 aprilie 1919, şi în care autorul îl descrie pe Lenin:

„Citea cu glas sigur, calm şi monoton, ca o prelegere universitară. Citea fără să-i tresară un muşchi, fără să i se vadă pe faţă nici-una din formidabilele emoţii ale zilei, citea cumplitele decrete care proclamau pentru întîiaşi dată în lume egalitatea economică şi socială a oamenilor, cari luau pămîntul fără despăgubiri din mîinile proprietarilor..."

Şi, în încheierea reportajului:

„Iar cînd a venit rîndul ultimului articol al aceluia care încorona într-o singură frază toată opera de pace şi socialism a marei nopţi revoluţionare,*) Lenin aruncînd hîrtiile răvăşite, a ridicat şi el braţul în aer, a votat şi a lăsat să-i cadă palma întinsă, grea, masivă, peste toate privilegiile trecute, ca un cuţit de ghilotină".

(* noaptea de 25-26 octombrie 1917).

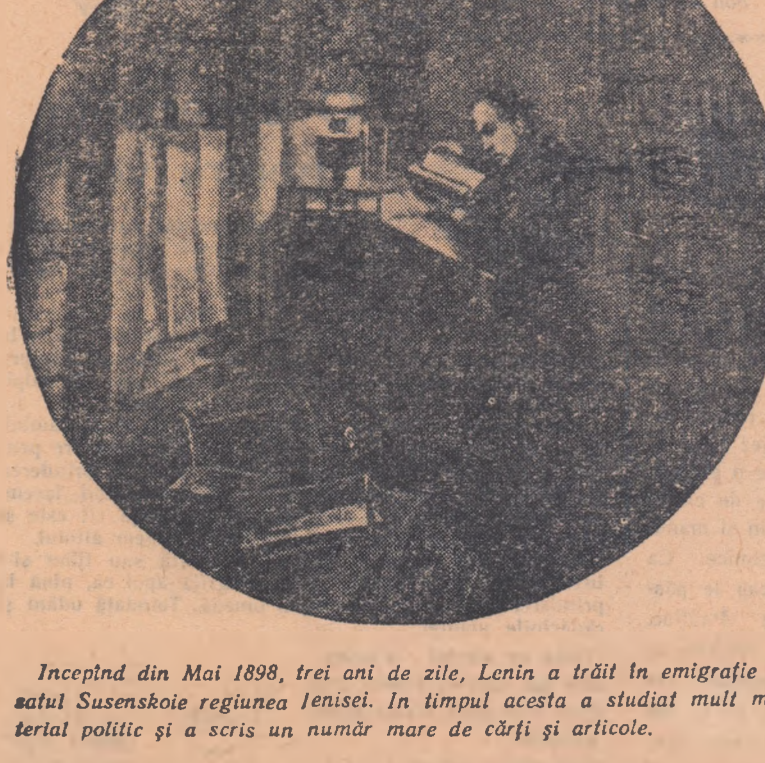

Incepînd din Mai 1898, trei ani de zile, Lenin a trăit în emigraţie în satul Susenskoie regiunea Ienisei. In timpul acesta a studiat mult material politic şi a scris un număr mare de cărţi şi articole.

V. Maiakovski

Vladimir Ilici Lenin

(FRAGMENT)

E timpul —
încep
despre Lenin să spun.
Nu doar că
amarul din suflet
s-a stins.
E timpul —
că-n aspra-ntristare de-acum,
adîncul durerii
e-n cuget
aprins.
E timpul —
răzbată
din nou ca atunci,
un vifor de
leniniene porunci!
Nu e de noi
a bocetelor larmă.
Lenin
şi azi
mai viu decît cei vii
ne-a fost şi ni-i:
ştiinţă,
forţă,
armă!

M. Skorohodov

Monumentul lui Lenin

Cînd simt vreun chin în piept, ori ceaţă,
Păşesc pe drumul de granit
Unde avînd oceanu-n faţă
Pe stînci stă Lenin, neclintit.

Şi braţul lui tihnit de-aramă
Peste viforniţi e-nălţat;
Ca bun prieten, el mă cheamă
Să-i vin cu sufletul curat.

Şi-n timp ce-omătul alba-i spumă
Pe trepte-aşterne în suiş,
Pe mine Lenin mă îndrumă
Să tai furtunile pieptiş.

In romîneşte de Mihail COSMA

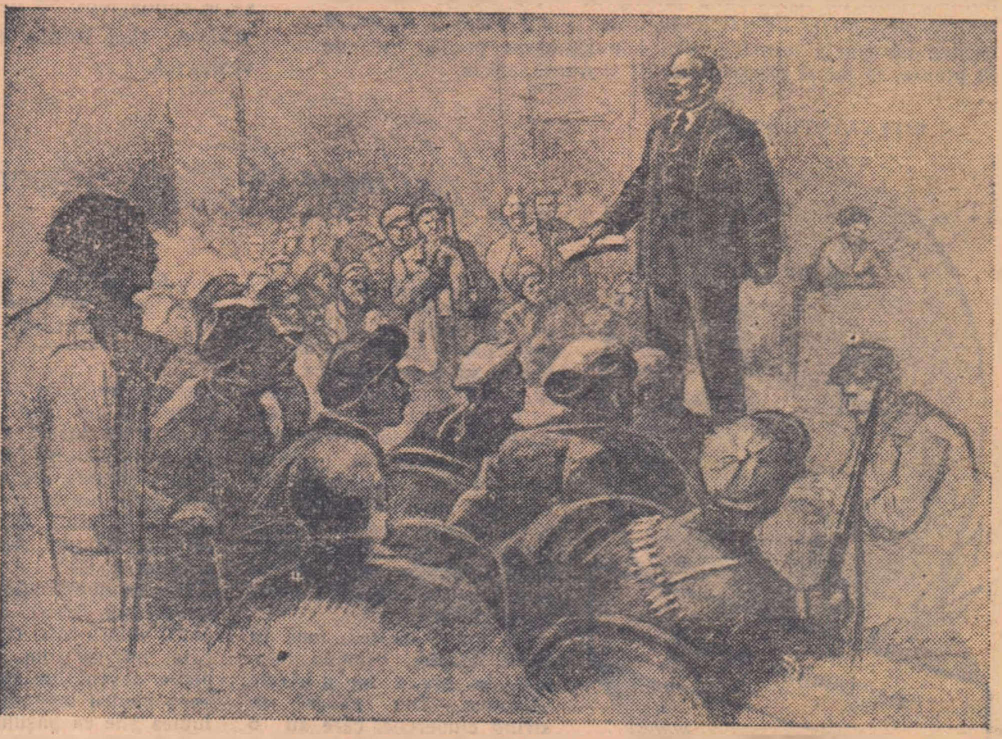

Lenin rostind la Smolnii cuvîntarea către ostaşii gărzilor roşii.

VOCEA LUI ILICI

La Institutul Marx-Engels-Lenin-Stalin de pe lîngă C.C. al P.C.U.S., se păstrează unsprezece înregistrări ale discursurilor rostite de Vladimir Ilici. Sînt nişte plăci galvanoplastice de gramofon, de mărime obişnuită, făcute din aramă curată.

Cum s-au imprimat discursurile lui Vladimir Ilici?

In Rusia ţaristă exista o singură fabrică de plăci de gramofon, cea din Aprelevka, o localitate în apropierea Moscovei. Distrusă în anii războiului civil, această fabrică a fost treptat reconstruită în anul 1919, datorită ajutorului acordat de Vladimir Ilici. După puţin timp, la Kremlin s-au imprimat pe plăci de gramofon discursurile rostite de V. I. Lenin: **„In amintirea lui Iakov Mihailovici Sverdlov, preşedintele Comitetului Executiv Central din întreaga Rusie", „Apel către Armata Roşie" şi „A treia Internaţională Comunistă".**

Mai tîrziu, s-au imprimat discursurile: **„Despre ţăranii mijlocaşi", „Ce înseamnă Puterea Sovietică", „Cum să-l eliberăm pentru totdeauna pe oamenii muncii de sub jugul moşierilor şi capitaliştilor".** In anul 1920, au fost înregistrate pe plăci de gramofon cuvîntările: **„Despre munca în transport", „Despre disciplina în muncă",** iar în anul 1921 — **„Despre impozitul în natură", „Despre cooperaţia de consum şi cea meşteşugărească"** şi altele. Tehnica înregistrării pe plăci de gramofon din acea vreme permitea să se imprime numai cuvîntări care durau cel mult trei minute.

Ultima imprimare — care a avut loc în 1921 — din cauza unor defecţiuni la aparatul de la Kremlin, a fost făcută în clădirea Centralei de Presă de pe lîngă Comitetul Executiv Central din întreaga Rusie. Vladimir Ilici era bine dispus, glumea tot timpul, rîdea şi la urmă s-a fotografiat în faţa aparatului de imprimare.

Plăcile pe care au fost înregistrate discursurile lui V. I. Lenin, au căpătat o largă răspîndire. Erau cerute din ce în ce mai mult. Comenzile pentru aceste plăci veneau mai ales din sate şi din unităţile Armatei Roşii. Mulţi dintre ţăranii veniţi la Moscova se adresau cu rugămintea să li se dea posibilitatea să asculte imprimările făcute după discursurile lui V. I. Lenin. Plăcile cu discursurile lui V. I. Lenin se vindeau în zeci de mii de exemplare. Fabrica din Aprelevka nu prididea să satisfacă cererile. Dar curînd, a început să producă asemenea plăci şi fabrica din Leningrad.

In vremea aceea, exista în U.R.S.S. un singur specialist în domeniul înregistrărilor. Metodele de imprimare cît şi procesele galvanice erau departe de a fi perfecte. Textul cuvîntării era însoţit de toate zgomotele produse afară.

In anii de după război, odată cu dezvoltarea şi perfecţionarea tehnicii de înregistrare, Institutul Marx-Engels-Lenin-Stalin a întreprins o serie de acţiuni pentru îmbunătăţirea acestor plăci. Păstrînd originalele în perfectă stare, un grup de ingineri ai Institutului de cercetări ştiinţifice în domeniul imprimării, au elaborat metoda de „curăţire" a acestor plăci de zgomotele inutile şi străine. Această muncă complexă a fost încununată de succes.

De curînd, vocea marelui Lenin a fost din nou imprimată cu ajutorul unor metode electroacustice perfecţionate.

A. BASMANOV

Redacţia şi administraţia: Bucureşti Piaţa Scînteii, tel 7.61.00, 7.60.10 Abonamentele se fac la toate OFICIILE POŞTALE şi SECŢIILE RAIONALE DE DIFUZARE A PRESEI
Taxa plătită în numerar conform aprobării Dir. Gen. P.T.T. 100.114 Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii „I. V. Stalin". STAS—3452